

Metafísics de la paraula i de la música

Ferran Palau i El Petit de Cal Eril fan un tàndem màgic a la sala Apolo, crònica d'Helena Morén

Joan Pons, d'El Petit de Cal Eril, en concert | Xavier Mercadé

El Curtcircuit oferia la nit d'ahir dijous 22 de març un fantàstic *sold out* per a la música catalana a la sala Apolo, el primer que celebraven els seus exultants protagonistes **Ferran Palau i El Petit de Cal Eril**. Qui va obrir la nit, **Palau**, presentava *Blanc* (Halley Records, 2018), i el cantautor de Guissona feia el mateix amb les noves cançons editades a *Triangle* (Bankrobber, 2018).

Ferran Palau sens dubte va ampliar el seu públic natural de petit format al miler de persones que es va reunir a la sala, i els va acostumar a fer silenci davant una proposta que el demana prou explícitament, tant entre cançó i cançó -dirigint-se un sol únic cop al 'sector *parlanchín*'- com de manera poètica abassegadora amb les seves cançons -i una veu xiuxiuejant '...callaven els grills' ("Res")-.

Palau també va recuperar cançons del seu anterior àlbum, *Santa ferida* (Halley Records, 2015), aclamat per públic i crítica, com eren "El meu lament" i aquell incisiu "Tu clava'm la daga que jo abandonaré el cos" ("La daga"). Unes cançons que combinen perfectament amb altres de noves com "Blanc" i "Granit", que el quartet (els batejats 'metafísics: Dr Comas, Dr Pons, Dr Matas i ell mateix Dr Palau') a l'escenari va interpretar de manera excelsa.

I és que tant **Palau** com **El Petit** defensen el que anomenen 'pop metafísic', i sens dubte l'Apolo semblava que per moments perdia la condició física i les ànimes presents s'enlairaven primer al so serè de **Palau**, per continuar *in crescendo* amb la proposta més guitarrera i rítmica del quintet

d'El Petit de Cal Eril.

En la dotzena llarga de cançons, **El Petit de Cal Eril** va compartir amb **Palau** mons interiors i miratges (com l'acostament a veritat i incògnita de "Tot el que has estat"). Entrades a uns temples sonors que si bé un dibuixava més en els silencis i les paraules expremudes fins a l'essència, **El Petit de Cal Eril** s'expandia molt més i conclouïa: "Les lletres no fan paraules", és en la música on acaba de trobar la quadratura del cercle... o en aquest cas, del triangle. En tot cas, com va cantar ja als bisos, 'som de totes formes com hi ha estels', recuperant "Partícules de Déu" del disc *Vol i dol* (Bankrobber, 2010).

El públic de l'Apolo va connectar molt, sobretot amb les cançons que tenien un recorregut o amb "Amb tot", de *La figura del buit* (Bankrobber, 2013) -amb aquell clam vitalista i moment èpic del concert 'ningú ens traurà les ganes de viure'- o el nou senzill amb un audiovisual acurat -amb guió de Martí Sales (**Els Surfing Sirles**)- i ovacionat en directe, "Som transparents" ('oh tot el que em fa patir desapareix aquí, amb tot el que em fas sentir sols un instant i som al cel'). Del tot ja evanescents i memorables.

Video: <http://www.youtube.com/watch?v=llt56MOXkw4>